

Тя мисли се трупаха въ съзнанието на баба. Отъ време на време ней се струваше, че нѣкаква мжтна, буйна, дълбока рѣка я е понела къмъ незнайна страна. Тя се бори съ озвѣренитѣ вълни, подема се, сетне силитѣ ѝ отпадатъ, почне да се дави. Ето смъртни болки я душатъ. Тя се насила да извика, но не може — езика ѝ е сдървенъ, устата — скована. И всичко това като че нѣма край. Животъ ли е това или начало на мжкитѣ въ ада?! Де е сгрѣшила тя, що е сторила, та е стигнала до това безбрѣжно тегло?

На друга страна, сжщо тъй самотна, страдаше тета Мара. За първи пжтъ такъвъ страшенъ огнь обгаряше нейната душа. До вчера, вика се, тя бѣше като птичка безгрижна. Предъ нейнитѣ духовни очи се простираше живота утрупанъ съ цвѣтове, съ чародейни прелести. Извори на щастие бликаха вредомъ за нея. Тя имаше чуденъ гласъ. Безспирно нейнитѣ пѣсни се носѣха и сливаха съ пѣснитѣ на славеи и чучулиги. Дето и да се обърнѣше, ней се струваше, че слънчеви дворци се разтварятъ и я привличатъ въ своитѣ дивни покои. Къмъ приказни страни се понасяше нейното въображение. Тя не бѣше чула за мжкитѣ на ада, не бѣше вкусила отъ отровата на суровия животъ.

А сега?

Не стигаше страданието, което идѣше отъ неизвестната сждба на братъ ѝ, не стигаха майчинитѣ ѝ мжки, които просмукваха и нейната душа. Къмъ това се прибавяше още и неизмѣримата ѝ печаль за Димитъръ. Нѣкакъвъ червей дълбаеше въ сърцето ѝ и день и нощъ, и презъ работа, и презъ почивка. Въ пламъци се задушваше тя. Нѣкой копаеше, дълбоко копаеше въ душата ѝ. Ударитѣ ечеха и оглушаваха ушитѣ ѝ. Тамъ нейното светилище се разглобяваше и разпадаше. Хищници разпиляваха въ праха нейнитѣ съкровища. Тамъ дето до вчера бѣше тихо, сега бури вилнѣятъ, вихри се биятъ, кървави пожари бушуватъ.

Самотна тя понася всичко. И какъ не се прѣснатъ отъ мжки тия млади гърди, какъ не се разбие тая млада глава какъ не угасне тоя крехкъ животъ?